

LES CORTS
CIUTAT VELLA
NOU BARRIS
GRÀCIA
SANT MARTÍ
L'EIXAMPLESANT ANDREU
SANTS-MONTJUÏC
HORTA-GUINARDÓ
SARRIÀ-SANT GERVASI

Jocs Florals Escolars

2024

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

	Pròleg	3
A1	<i>El gripau escriptor</i>	4
A2	<i>La primavera ja és aquí</i>	5
B1	<i>La colla monstruosa</i>	6
B2	<i>El meu avi</i>	7
C1	<i>Els dotze mesos de guerra</i>	8
C2	<i>Un llibre, un món</i>	9
D1	<i>La segona extinció dels dinosaures</i>	10
D2	<i>Quan dormo somio</i>	11
E1	<i>El vent daurat</i>	12
E2	<i>Estimar-te</i>	13
F1	<i>Ment Errant</i>	14
F2	<i>El que ningú veu</i>	15
G1	<i>Carta des del front</i>	16
G2	<i>El gegant famolenc</i>	17

Pròleg

Enguany se celebra la 33a edició dels Jocs Florals Escolars de la ciutat de Barcelona i volem destacar la importància de treballar els processos creatius d'escriptura que es fan a les aules des d'infantil fins a secundària.

Mercè Rodoreda deia que “escriure és difícil” i és ben cert. Escriure exigeix concentració, mètode i capacitat. Escriure és trobar aquella paraula, és la satisfacció d'ensopegar amb ella. Escriure és crear nous mons, és crear personatges i entrellagar històries. És reflexionar, escoltar, divertir-se. Escriure és descobrir que el món que has inventat es desborda davant dels teus ulls i es converteix en una altra cosa. La màgia d'escriure és fer que el lector faci seves les paraules de l'escriptor, les hi dona forma, les imagina i les reinventa... I estem contents que els infants i els joves s'engresquin a escriure. L'escriptura és fonamental perquè sense l'habilitat d'escriure correctament, perdem tot el poder per expressar el que volem dir de manera clara i concisa.

Volem agrair a tot l'alumnat i les seves famílies, al professorat, a les direccions de centres i als serveis educatius que hagin fet possible la celebració d'aquests Jocs Florals Escolars. Així mateix, agraïm als membres del jurat de les diferents categories premiades que hagin sabut destacar la qualitat dels textos premiats, la creativitat, l'originalitat i la capacitat d'escriure tant de manera individual com col·laborativa.

El gripau escriptor

Hi havia una vegada un gripau que era escriptor. Tenia molta imaginació i li encantava inventar-se històries. El gripau vivia a una muntanya ben alta i verda, a prop d'un llac. Tenia un llapis amb el qual creava històries apassionants. Per al gripau, el llapis era molt especial.

El millor amic del gripau era el mico. El mico també vivia a prop del llac i li encantava banyar-se allà. El mico era molt divertit i li agradava molt escalar els arbres i jugar amb els altres animals.

Un dia, el gripau es va llevar molt angoixat: havia perdut el seu llapis! Estava molt trist perquè sense el seu llapis no podia escriure, i per a ell, escriure i inventar-se històries plenes d'aventures era el seu somni des de ben petit.

El mico, que sabia com d'important era el llapis pel seu amic, el va voler ajudar. Va veure un llapis molt semblant al del gripau i el va anar a buscar.

– Amic gripau, crec que he trobat el teu llapis! Vine amb mi!

Però, quan els dos amics van arribar al lloc on havia de ser el llapis, ja no hi era. Quina mala sort!

Sort que el gripau i el mico tenien més amics i companys! Van cridar tots els animals i es van reunir davant del llac: cérvols, ratolins, escarabats, conills, eriçons, ocells, ossos i molts més van ajudar a buscar el llapis. Van buscar pels arbres, per les plantes, per la vora del llac però no el van trobar.

L'endemà, els animals es van adonar que faltava algú: la tortuga! I si ella sabés on es troba el llapis? La van trobar descansant a la vora del llac, al costat d'una pedra llisa i plana. Tenia un objecte a la boca i de sobte, l'expressió de la cara del gripau va canviar. Havien trobat el seu llapis! Però la tortuga l'havia mossegat...

Ja no era el mateix llapis d'abans. Tenia uns forats que feien molt difícil escriure històries. La tortuga va demanar disculpes als seus companys:

– Perdoneu, tenia molta gana...

– No passa res, tortuga - Li va dir el gripau. - A tothom li podria passar...

Tot i això, el gripau va plorar i plorar... què faria ell sense el seu estimat llapis? Quins contes podria escriure?

– No et rendeixis, gripau -li va dir el seu amic mico-. Segur que trobem una solució.

Exacte! Una solució! El gripau es va quedar mirant el seu llapis. Ja no el podia fer servir per escriure, tenia molts forats, un al costat de l'altre. I fins i tot la mina per escriure havia desaparegut....

– Un moment! -Va dir el gripau.

Va fer uns petits retocs al seu llapis i se'l va mirar meravellat. Ja no era un llapis, però havia creat un nou instrument: una flauta!

Els amics del gripau el van mirar bocabadats.

– Però, amb una flauta no pots escriure, gripau!

El gripau va bufar la seva nova flauta. I, com per art de màgia, van començar a sortir lletres d'un color brillant. Després de les lletres, van sortir paraules, i després, frases. El gripau estava creant històries! Les històries es van quedar suspeses a l'aire, mentre tots els animals llegien i llegien, contenint l'emoció.

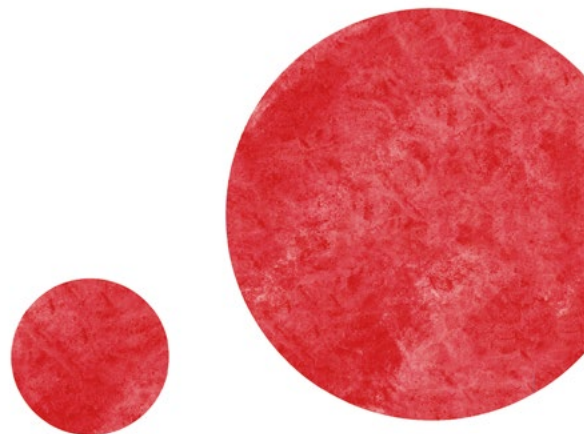
El gripau ja no tenia un llapis, però tenia una flauta molt especial, plena d'històries i aventures per compartir.

La primavera ja és aquí

Ja és aquí la primavera
tot ho omple de colors.
Els arbres torna a vestir,
I fa néixer noves flors.

De persones i animals
fa bategar el cor
i com un estel fugaç
irradia tot d'amor.

Ni freda ni calorosa
Tot i algun esternut o picor
gaudim tots nosaltres
perquè de les quatre és la millor.

La colla monstruosa

Hi havia una vegada un grup d'amics especials que estaven en un institut de personatges misteriosos. Aquella colla la formaven: una cavallera que era molt atrevida, llesta i valenta, un espatxí que era el millor amic de la cavallera, un vampir, bon volador però dolent si li apropaves la ceba a la cara, un bruixot amb una escombra voladora i, per últim, un troll amb les sabates ben ajustades.

A tots 5 els hi agradava fer aventures a l'hora del pati, feien diferents jocs. Un dilluns a la tarda, quan sortien de l'institut van decidir anar per un camí diferent. Llavors van trepitjar una rajola i van caure tots a un món paral·lel! De cop i volta es trobaven en una mansió encantada amb un bosc embruixat. De sobte va aparèixer un dimoni que els hi va dir:

– Si voleu sortir d'aquí haureu de passar unes proves. Tots van començar a tremolar i la cavallera va respondre:

– D'acord, que hem de fer?

La primera prova era passar per un pont congelat. La cavallera, com era tan atrevida, va voler ser la primera però va caure de cul al primer pas. El bruixot va fer un encanteri per intentar descongelar el pont però no va funcionar. Llavors, el troll de sabates tristes, va proposar donar-se tots les mans, tancar els ulls per unir les forces i dir tots junts: que es descongeli! I ara sí va funcionar!

Van ajudar la cavallera i el vampir va dir:

– Continuem!

La segona prova era un laberint encantat, amb foc i ple de trampes. Un va caure a la primera trampa, l'altre va quedar-se atrapat i els altres tres havien d'ajudar als seus amics. Van decidir fer una cadena de mans i els van rescatar.

La tercera prova era d'equilibri: havien de travessar un volcà enfilats a una corda. Tots van caure menys el bruixot, que sort que tenia l'escombra voladora i els va poder rescatar a tots i poder tornar a la corda per passar a l'altra banda.

Quan pensaven que ja estaven acabant, es van trobar una sala plena de rajoles! Havien d'encertar quina era la bona, perquè si trepitjaven la que no era queien en un pou. L'espatxí es va equivocar, i de seguida el grup d'amics va haver de fer una altra cadena i el van salvar. Van pensar que si anaven tirant coses per posar pes a les rajoles podrien anar descartant les dolentes i així poder tornar a l'institut. La cavallera va tirar el seu escut i va fer caure una rajola, el vampir la seva capa, el bruixot l'escombra, el troll les sabates tristes i l'espatxí la seva espasa, i així van anar descartant rajoles! Només els faltava dues... ho provarien a sort. Es van agafar les mans i van saltar a una!!

De sobte van caure a través d'un túnel molt i molt fosc, i de fons s'escoltava un soroll: rrrriiiiiinnngggg...

Era el timbre de l'escola! Tots es van despertat de cop i van dir:

– Tot ha estat un somni, quina por!

Però el grup d'amics va aprendre que fent pinya es poden aconseguir les coses i des de llavors no es van separar mai més!

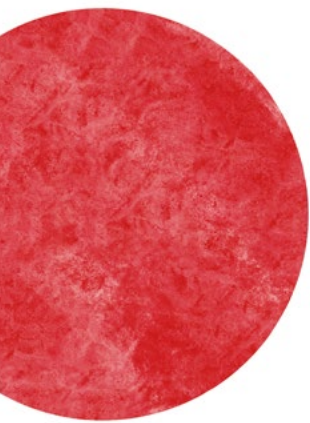
El meu avi

Ja no me'n recordo de la seva veu,
però si del dia que li vaig dir adeu.
Cadascú té el seu i jo tinc el meu
parlo del record més dolorós si em pregunteu.

Recordo que em portava al parc quan jo era petitona,
i quan vaig guanyar el meu primer partit em va dir amb veu muda, campiona!
No el vaig conèixer de jove,
però sí les seves bromes.

No me'n recordo de quan va deixar de fumar,
però si de què el meu avi amb mi mai estava enfadat.
Recordo les braves i els nesteas, que ens convidava al bar,
i recordo el seu somriure i les seves ganes d'estimar.

Ja no me'n recordo de la seva veu,
però si dels seus ocells volant per tot arreu,
fent xiu xiu al voltant meu,
com si fos la seva veu.

Els dotze mesos de guerra

Gener

Estava celebrant l'Any Nou amb els meus amics i de sobte vàrem sentir unes sirenes. Em vaig espantar molt i vaig trucar a la meva família. Ells eren de viatge a EEUU. Per sort estaven bé. Però nosaltres, amb el cor encongint sentíem a les notícies que: La guerra havia començat.

Febrer

La guerra continuava i ja havia passat un mes!. El sortir corrents cap el refugi en sentir les sirenes començava a convertir-se en una rutina. Els dies passaven molt lents i començava a avorrir-me. De cop i volta va sonar el mòbil. Era la meva família. No podrien tornar fins que no s'acabés el conflicte. Els vaig animar perquè no es preocupessin per mi. Quan vaig penjar em vaig posar a plorar però alhora estava content de què la meva família no estigués aquí.

Març

El dia 5 de març vaig sentir un gran esclafit em va fer fora del llit! Una gran fumera no em deixava veure més enllà de la porta. El menjador havia desaparegut! Una bomba l'havia fet desaparèixer. No sé quant de temps podré quedar-me aquí per qüestions de seguretat.

Abril

Avui, 23 d'abril és el meu aniversari. Començo a tenir que racionar el menjar i l'aigua. Trobo una espelma. Arraulit a la cuina l'encenc i penso un desig. Suposo que podeu imaginar quin és: Que acabi aquesta maleïda guerra! Algú pica a la porta: són l'Òscar i la Sandra, els meus millors amics!!!. Han vingut a felicitar-me! No porten cap regal, però qui pensa en regals ara. El millor regal és la seva abraçada.

Maig

Avui he anat a casa dels meus amics. Pel camí he trobat una senyora que m'ha regalat un parell de pomes. Me les menjaré amb ells.

Juny

L'Òscar ens proposa caminar fins el bosc més proper a veure si trobem més menjar. Passem la nit allà. En despertar-nos la Sandra i jo ens adonem que l'Òscar no hi és. Cridem el seu nom però no contesta. Ens separem per continuar buscant-lo i de sobte el trobem inconscient en el clot d'una bomba.

Juliol

L'Òscar es va trencar una cama en la caiguda. El metge li va poder posar un guix. Faltaven molts medicaments!!! Ens va dir que havia tingut molta sort! De moment s'han acabat les excursions perquè no el volem deixar sol.

Agost

La gent sortia cada dia a remenar les escombraries per buscar quelcom per menjar. La Sandra i jo també. De sobte al ben mig de la plaça va caure un paracaigudes: era menjar!!!

Setembre

Normalment cada quinze dies veiem alguns paracaigudes amb subministraments. De moment podem anar sobrevivint.

Octubre

Seguim sense novetats! Uns quants joves hem organitzat com un grup per tal d'entretenir als més petits. Els profes que queden fa mesos que donen classe. Tothom intenta fer alguna cosa

Novembre

Comença a fer fred de veritat. No tenim electricitat i com els dies es fan més curts la nit es fa molt llarga.

Desembre

Hem sentit plors i crits al carrer! Una senyora m'ensenya un dels centenars de paper que hi ha per terra: La guerra s'ha acabat. En els proper dies vindran per evacuar-nos. Els tres ens abracem i cridem d'alegria. Sembla mentida que haguem resistit quasi 12 mesos...

Un llibre, un món

Si un llibre tens,
comprat o prestat,
també tens un món
d'il·lusió i llibertat.

Al teu gust podràs escollir
i de molts tipus en podràs llegir.
Contes, llibres i novel·les
no et preocupis que n'hi ha desenes.

De fantasia amb molt color
o de lluites i batalles amb molta acció.
També n'hi ha per si t'agraden els misteris
o de por, amb esquelets, dimonis i encanteris.

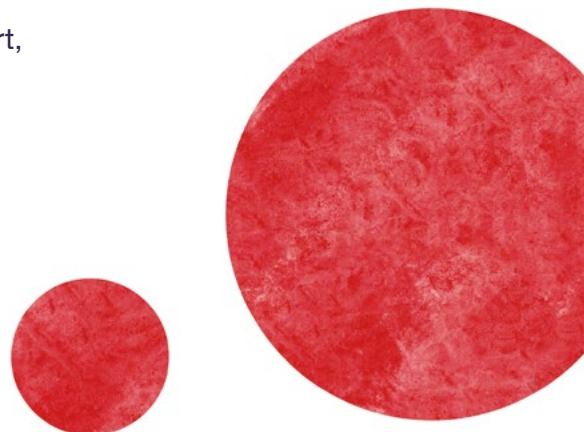
Un llibre no només són lletres
hi ha persones que poden passar hores distretes.
Si t'atreveixes a llegir,
un món podràs descobrir.

Si un llibre obres un món surt,
tristesa, emoció i fins i tot un ensurt.
Però ves amb compte que la lectura perjudica la ignorància
i si no llegeixes et convertiràs en una persona molt rànica.

Hi havia un moment de la història on era estrany llegir
i jo em pregunto com es podien divertir.
Si no t'agrada llegir, prova-ho si us plau
perquè sinó aquest poema em deixarà com un babau.

I si us plau company presta-hi atenció
que a mi em fa molta il·lusió.
I ara et demano, a veure si tinc sort,
que ho recordis fins a la mort:

Si un llibre tens,
comprat o prestat,
també tens un món
d'il·lusió i llibertat.

La segona extinció dels dinosaures

Fa molt de temps, gairebé mil anys, existia un regne màgic. En aquest lloc hi havia unes grans muntanyes amb un castell, on vivia una princesa. En aquest paratge també hi vivien molts unicorns amb diferents poders i habilitats. Uns unicorns podien crear ponts d'arcs de Sant Martí, d'altres podien comunicar-se amb els estels. També existien unicorns amb poders de gel, aigua o foc, i fins i tot alguns capaços de controlar el temps. Però el més especial era en Banyeta, l'unicorn que servia a la princesa Cristina. En Banyeta era un unicorn volador, ja que tenia unes precioses ales, però a més també tenia el poder d'encongir com un nan o engrandir-se fins a deu metres!

Un dia, al pacífic regne dels unicorns, van arribar un grup de temibles dinosaures que es van instal·lar a viure a unes grans coves a prop del castell. A la nit, quan tot el regne estava dormint, sortien els temibles dinosaures amb la intenció de buscar el seu sopar, uns deliciosos unicorns. Aquells que tenien els poders més dèbils com per exemple transformar pedres en flors, eren els seus objectius per capturar.

Després de moltes nits veient com anaven desapareixent els seus companys unicorns, van decidir que això s'havia d'acabar, ja que si no molt aviat haurien acabat amb el regne. Llavors van fer una reunió d'emergència, la princesa va demanar als unicorns que havien d'unir totes les seves forces

per vèncer els temibles dinosaures i extingir-los d'aquest regne. En aquesta reunió van crear el pla de la segona extinció dels dinosaures.

Una nit, seguint el pla de la princesa, van anar tots els unicorns a la cova dels dinosaures. Un cop allà en Banyeta es va fer gegant, i seguint les indicacions de la princesa, que anava la primera volant, van ajuntar-se tots en cercle. Seguidament, es van posar a dues potes, amb les banyes ben amunt. De sobte com si es tractés d'un llamp va aparèixer un gran raig de llum que va il·luminar tota la muntanya. Els dinosaures espantats van

sortir de la seva cova, i quan la llum va anar desapareixent van poder veure com s'apropava una gran roca rodolant muntanya a baix cap a la cova. I sense poder fer res, la gran roca va esclafar els dinosaures com si fossin escarabats.

Va ser així com gràcies a unir tots els poders dels unicorns, van poder tallar la punta de la muntanya i fer-la caure en direcció la cova, extingint així per segon cop als dinosaures del planeta. A partir d'aquell dia, la pau va tornar al regne màgic dels unicorns, i van poder viure tranquils. L'únic record que els hi quedava era el museu que es va construir a la cova amb els fòssils que van aparèixer després de moure la gran roca. I conte contat, dinosaure esclafat, la pau ha tornat.

Quan dormo somio

Quan somio caic a la teulada del meu món màgic,
on necessito al Mic i a la meva mare.

Quan dormo somio amb el meu yayo.

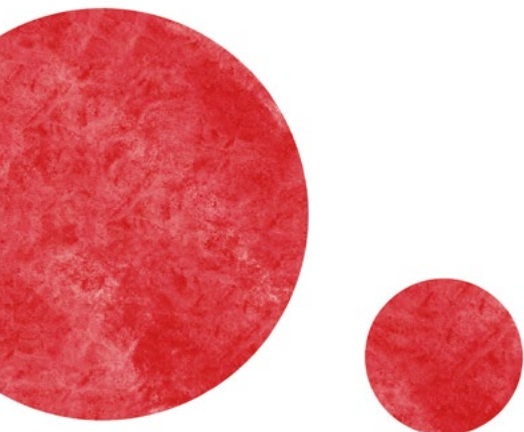
Ahir a la nit, l'Iris estava conduint un tren i jo estava volant

Ahir a la nit, hi havia una catifa, una escombra i un unicorn

Ahir a la nit, hi havia fades i jo podia volar

Ahir a la nit, hi havia bruixes, bruixots i Pare Noels.

Quan dormo somio.

Vent daurat

Veiem un noi. Ell és l'Adrià vivint el seu matí com tots els matins. El noi no era a casa, ja que estava de visita al seu país natal. Després d'esmorzar, l'avi de l'Adrià li va dir: "Adrià anem a veure als teus besavis, vols venir?" Aquest últim va acceptar, ja que no tenia res millor a fer.

Després d'uns 30 minuts de viatge, van arribar a un vell cementiri. Aquí els avis de l'Adrià van anar directament a veure els seus difunts pares. Mentrestant, ell va anar lentament veient algunes làpides fins que va arribar amb els seus besavis. Mentre que l'àvia estava resant, l'avi estava dret veient el seu difunt pare i va deixar una rosa rosada.

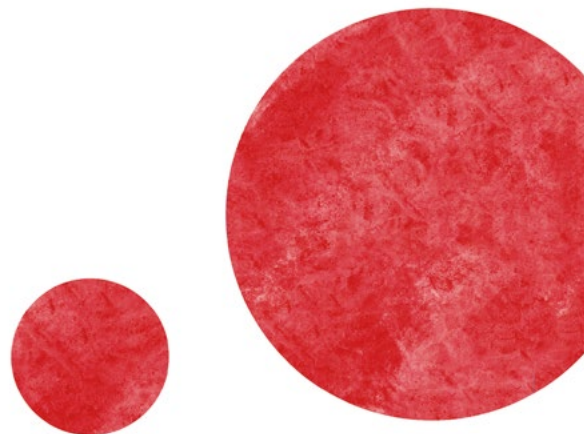
Un parell de minuts més tard, els avis van marxar, però abans d'això l'avi li va dir: "El meu pare sempre va ser el meu exemple a seguir. Encara recordo com cuidava una gran tortuga gegant de les Galàpagos i aquesta mateixa li va ajudar a escapar-se contra uns lladres." Finalitzada l'explicació, l'Adrià es va quedar veient la tomba del

seu besavi. El seu avi sempre parlava bé dels seus pares i això va ser el que va despertar la curiositat del jove. Al cap d'una estona l'Adrià, quan estava a punt de marxar, va veure una gran tortuga acostant-se a la tomba i quan va arribar es va quedar "adormida". Ell anava a demanar ajudar per a la tortuga, però de sobte, va veure que els núvols estaven desapareixen. L'aire es va tornar més càlid i en un tipus de boira groga va veure com la silueta del seu besavi acariciava la vella tortuga i van voltejar a veure l'Adrià. Ell es va sorprendre, però abans que es mogués, l'Adrià va escoltar: "Crec que és la primera vegada que ens veiem. Saluda al meu fill de part meva".

Després de tota aquesta boira, el senyor i la tortuga van desaparèixer amb una bufada de vent daurat.

Estimar-te

Si no existissis demanaria
al cel que et creés
Si no et veiés
demanaria quedar-me cec
Si no em miressis
el meu cor deixaria de ser batec
Estimar-te és el meu destí
Estimar-te és el meu poema
Estimar-te és vida

Ment errant

La remor de la ciutat disminuïa a mesura que el mantell de la nit queia sobre els edificis. Les poques estrelles visibles es veien eclipsades pels llums dels fanals i dels fars dels últims cotxes que feien ziga-zaga per les avingudes i peatges deserts. Una tranquil·litat inusual inundava el port, on, la meua única companyia eren els meus pensaments, l'aroma de sal i el record d'una cançó inexistent flotant per la meua ment. Anava descalça, enfonsant els peus a la freda sorra a cada passa que m'obligava a fer. No es podia dir que caminava. Ni tan sols que passejava. Simplement divagava, com un vaixell a la deriva, com un esperit errant. En el moment en què la lluna, com una perfecta i enigmàtica bombolla de sabó va brillar al seu punt més alt, vaig adonar-me que era hora de tornar. No volia. La meua mirada es va perdre entre les onades i les llums d'una ciutat llunyana a l'horitzó. Una llàgrima va rodolar brillant per la meua galta, suau al meu tacte. No me'n vaig ni adonar. Al cap i a la fi, era una altra gota salada a la platja. El vent va bufar més fort, com si volgués emportar-se'm. Jo també ho desitjava. Marxar volant, controlada per una força sobrenatural no podia ser pitjor que la realitat. No podia ser pitjor que la meua realitat. No valia la pena tornar a una vida buida. L'única cosa que em mantenia arrelada a aquesta realitat era el record d'una veu. Una veu dolça i llunyana que

em cridava en somnis, però que desapareixia a la primera albada. La veu no tenia cos, no era una entitat... ni tan sols era real. Esperança. Li havien dit que era el que mantenia surant una barca en un mar d'ombres. Era també la que m'abraçava en les fredes nits on la foscor consumia la meua ànima desemparada.

Pensament a pensament, la meua ment va quedar buida un altre cop.

No quedaven llàgrimes per plorar ni paraules per dir, ni pensaments per compartir. Només romania la vaga necessitat de ser viva. Una necessitat que només era sostinguda per aquest bri d'esperança. Poc a poc, la meua consciència va anar retornant a la platja, on el vent continuava despenyant-me els cabells i la sorra envoltant els meus peus. Vaig mirar al cel una última vegada. Una lluna plena i clara acompanyada per solitàries estrelles i avions en moviment que podien arribar-se a confondre amb els astres.

Vaig recollir les meves sabates i vaig posar rumb a la ciutat que, en altres temps no tan llunyans havia considerat la meua llar. La meua silueta quedava retallada per les llums de la ciutat. Una ciutat d'indiferència i despreocupació. Una ciutat on ho havia perdut tot.

El que ningú veu

Eren moltes les llavors
que lluitaven per sortir
amb la terra, aigua i sol,
desitjant ser un gran jardí.

Quan el vent m'acaricia
sento plena llibertat
creient-me jo que algun dia,
la gent em voldrà mirar.

Però una força em recorda
que ser flor és la veritat
les arrels que tant em donen
em mostren la realitat.

La gent passa al meu costat
omplint-me el cor d'esperança
volent ser vist de veritat
i alliberant el que em cansa.

Hi ha moltes flors diferents
i jo passo desapercibuda
per uns no hi soc ni present
per d'altres, desconeguda.

Tot i ser una flor petita,
m'he de sentir molt i molt gran
sé que jo soc molt bonica
i no depenc del meu voltant.

Tancada a l'habitació
per fi veig allò important.
Sent la petita flor
però sentint-me una gegant.

Carta des del front

22 de Juliol de 1938.

Estimada Janet,

Avui fa un any exacte des que vaig partir cap a Espanya, el 22 de juliol de 1937. Encara recordo amb estima el nostre comiat, al port de Plymouth. Portaves un vestit enlluernador, d'un blau elèctric que captivava tothom que el mirés, i lluíes aquell barret de Manchester que et vaig regalar pel teu darrer aniversari. En aquells temps, que ara semblen tan remots, presentar-se com a voluntari per combatre el feixisme m'omplia l'ànima, a mi i a tots els altres brigadistes; els ideals socialistes i revolucionaris, les esperances de poder construir, amb les nostres mans, el camí cap a una societat més justa i igualitària eren una font de força i voluntat que ens envalentia a lluitar pel futur. Tals eren els ànims que inclús vaig atrevir-me a fer front a l'Arthur, el meu germà, qui no acabava de comprendre (i segurament no comprèn) el fi de la nostra causa.

No obstant això, en aquests moments sento la necessitat de dir-te que les coses han canviat. La guerra és nefasta i et corca el cor de mil i una maneres. Al teu costat mai hauria imaginat que poguessin existir tan ferotges atrocitats. És difícil continuar endavant, i és dur sentir que, malgrat les nostres creences i objectius benevolents, l'únic que aconseguim és semblar mort. No és aquesta la raó que em va fer prendre la decisió, no és això el que va fer que deixés Anglaterra, que et deixés a tu. Sé que els nacionals són l'enemic de la revolució, sé que maten companys nostres i que desitgen el que per a nosaltres és l'origen de la desigualtat i de l'odi, tanmateix, els meus valors com a persona m'ennuolen les conviccions violentes. No trobo amor enlloc, ni

tampoc vida, només pena, angoixa i ràbia; l'odi es passeja per allà on vol. La guerra et fa pensar, i des de fa temps veig que potser aquest no és el camí correcte, ens desviem del que realment busquem. Te'n recordes de quan conversàvem a les nits, tu i jo sols, somiant amb un món ètic de veritat? Doncs no crec que ens estiguem apropant a aquest actuant d'aquesta manera.

A la divisió he conegut un home molt curiós, en Jack, qui sent simpatia pel mateix que penso, i amb qui he establert una bona relació d'amistat, ens fem suport mútuament. Els altres camarades, però, no comparteixen les meves idees i, per tant, he decidit continuar i acabar el que havia vingut a fer aquí, tot i que ja no recordo la calor d'una abraçada veritable, ni la tendresa d'un petó fruit de l'estima.

D'aquí poc, un gran sector d'homes i joves (entre els quals m'hi trobo jo) ens haurem de desplaçar del front d'Aragó a les terres de l'Ebre, on suposadament ja estan arribant els franquistes. L'armament, les tropes, els aliments i els subministraments escassegen i no em puc convèncer de res més que de la imminent derrota. L'estat està, majoritàriament, controlat pels sublevats, i la República està exhausta. Estic perdut, molt inquiet, m'és molt difícil dormir, i quasi no tinc forces. Sento que alguna cosa no va bé. La teva imatge i record és l'únic que em manté dempeus. Vull que sàpigues que t'enyoro i que segueixo i seguiré pensant en tu, passi el que passi. Espero tenir l'oportunitat de tornar a veure't algun dia, encara que només sigui una última vegada.

De tot cor,
Robert Oswald.

El gegant famolenc

Hi havia una vegada un gegant un pèl brut i poc elegant
que tot i ser bo i eixerit, un tros de pa i divertit
el seu aspecte no afavoria a crear la impressió que es mereixia.
I és que li faltaven algunes dents, i tenia els peus molt pudents,
a més era bastant lletjot, gros i allargat com un calçot.
Però el seu aspecte no treia que fos la mar d'amable i graciós.

El cas és que un dia qualsevol, que no feia ni poc sol ni molt,
en Gegant es va llevar tot just quan el fred començava a minvar.
Va anar a la cuina a esmorzar i preparar quelcom per menjotejar.
Volia un entrepà de pa en llesca, enciam, tomàquet i pastanaga fresca.
Però quan va obrir els armaris,(que en va obrir varis)
la nevera, calaixos i un bagul va caure a terra de cul.
Es va quedar bocabadat, embadalit, esmaperdut i desconcertat.
I és que a la seva nevera no hi havia res, cap aliment que l'atipés,
només un trist cigró, xaparro, petit i de color marró.

Després de rumiar-s'ho una estona va pensar que tenia una idea bona,
decidí baixar al poble a demanar alguna cosa per cuinar.
Dit i fet! Es va vestir, calçar i va marxar de pet,
va anar cap al poble ràpidament per demanar aliments a la gent.

Després d'una bona caminada, amb molta calor i força suada,
finalment ja havia arribat al seu destí quan encara era de matí.
Va picar a la primera porta que va veure i una dona el cap per la finestra va treure.
En veure aquell gegant va fotre un crit d'espant
i va fugir cames ajudeu-me ràpidament, pel que el Gegant havia fet figa al seu primer intent.

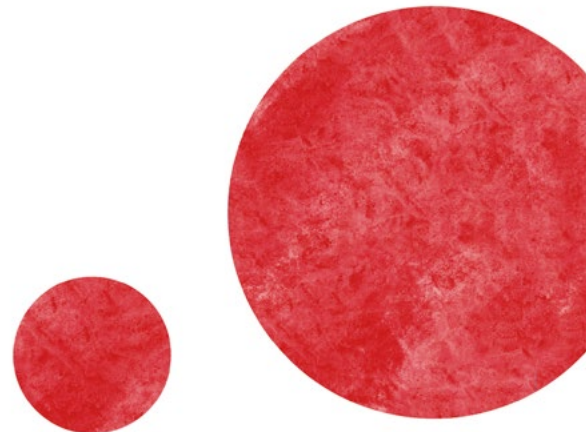
Va decidir tornar-ho a provar, i va picar a una altra llar
va esperar una contestació, pel que va sortir la Senyora Assumpció,
que en veure'l va reaccionar igual fotent un crit bestial
donant-li als morros un cop de porta espantada i deixant-li al Gegant la nàpia aixafada.
Per molt que ho intentés, per moltes cases que piqués,
el resultat era sempre igual i el nas ja li començava a fer mal
de tants cops de porta al cap que li havien deixat la faç fet un nyap.

Després de bastanta estona, la gent s'havia emprenyat com una mona i al Gegant volien fer fora, aferrissadament i sense demora. Tot i que ell no havia fet res dolent, només demanar menjar a la gent. La multitud empipada es va posar a fer-li una escridassada dient-li més d'un lleig i barroer insult que mai li has de dir a ningú, petit o adult. "Fora! Torna a la teva cova, borinot!" "Ets fastigós i pudent, carallot!" "Aquí no et volem, sòmines talòs!" "Ets un galifardeu nyicris i pollós!" "Afaitapagesos! Figaflor! Trinxaire! Tanoca! Flasca! Galifardeu i rondinaire!" "Pelacanyes, llondro, malxinat, taral.lirot, gamarús, tros de quòniam i estaquirot!"

A més, com que no en tenien prou, es van posar a llançar-li un ou, després li van tirar menjars com pa en llesca, tomàquets, enciam i una pastanaga fresca. El pobre Gegant es va posar tristot, ja que el tractaven de borinot, tot i que ell era bona persona però no massa guapa ni bufona.

Quan ja estaven tots calmats i poc esvalotats van començar a marxar en desfilada per anar-se'n a fer la migdiada i van deixar-lo allà tirat, al bell mig del carrer, abarnegat. Tenia una fam molt gran, el gegant, i feia poc la gent a prendre per sac l'estava engegant. Aleshores va tenir de nou una bona pensada, va posar-se a recollir la menjada que pel terra estava escampada, agafà una pastanaga una mica aixafada, enciam, blat, pa i maionesa i quelcom més,

i en un tres i no res, un entrepà ja s'havia fet que es va menjar de pet, perquè després de tant sacrifici i patiment, d'intent rere intent, ho havia aconseguit i ja no tenia l'estómac buit.

**Consorci d'Educació
de Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona